

B.25.

I. Az orgazdaság társtetteése az is, aki nem a saját, hanem valamely tetteestársa vagyoni haszonszerzése érdekében működik közre a lopott (vagy az orgazdaság más alapcselekményéből származó) dolog megszerzésében [Btk. 326. §, 16. §].

II. A vádelv – a törvényes vádhoz kötöttség – nem akadályozza annak, hogy a bíróság a tettazonosság keretei között a vádban lopásként értékelt cselekményt orgazdaságnak minősítve állapítson meg bűnösséget (Be. 2. §).

A megyei bíróság a 2011. április 8. napján kelt ítéletével

- az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett lopás bűntettében, 2 rb., a Btk. 272. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében, 3 rb., a Btk. 272. § (1) bekezdés c) pontja szerinti közokirat-hamisítás bűntettében, valamint a Btk. 277/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti egyedi azonosító jel meghamisításának bűntettében;

- a VII. rendű terheltet a Btk. 326. § (1) bekezdésbe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett orgazdaság bűntettében, valamint 2 rb., a Btk. 274. §

(1) bekezdés b) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntetében.

Ezért halmazati büntetésül az I. rendű terheltet tíz évi börtönbüntetésre és tíz évi közügyektől eltiltásra, valamint 5 000 000 forint pénzmellékbüntetésre, a VII. rendű terheltet pedig két évi börtönbüntetésre, két évi közügyektől eltiltásra és 2 000 000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Emellett elrendelte az I. rendű terhelttel szemben korábban kiszabott és próbaidőre felfüggesztett egy évi szabadságvesztés végrehajtását. Ugyanakkor az I. rendű terheltet a magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, és az ellene 20 rb. szerzői jogok megsértésének vétsége, illetve a VII. rendű terhelt ellen 10 rb. szerzői jogok megsértésének vétsége miatt indított büntetőeljárást megszüntette. Az ítélet rendelkezett végül a járulékos kérdésekről.

Az ítéleti tényállás lényege a felülvizsgálattal érintett terhelteket illetően a következő:

Az I. rendű terhelt – miután legális vállalkozása csődközeli állapotba került – elhatározta, hogy nagy értékű hajókat tulajdonít el, és azokat értékesíti. Az ennek érdekében Hollandiában kinézett hajókról felvételeket készített, és azokat eljuttatta az Ukrajnában élő ismerősének. Utóbbi a felvételek alapján vevőt szerzett, és „leadta” a megrendelést; az I. rendű terhelt pedig megszervezte a hajó eltulajdonítását.

Ismeretlen segítői révén hamis hajóleveleket készíttetett, és biztosította az elszállítandó hajók legénységét. A hajókat a Dunán és a Fekete-tengeren keresztül vízi úton szándékozott Ukrajnába

szállítani, annak vezetésével a II. rendű terheltet, a legénység ellátásával a VI. rendű terheltet, az egyéb segítői feladatokkal a III. rendű terheltet bízta meg. Felkérésére neki és a II. rendű terheltnek a VII. rendű terhelt hajóvezetői engedélyt hamisított, valamint készített egy adásvételi szerződés-nyomtatványt, az V. rendű terhelttel pedig az I. rendű terhelt készíttetett egy hamis bélyegzőt.

Az I. rendű terhelt a kiszemelt - egy holland állampolgár tulajdonában álló, Fairline márkájú, Targa 48 típusú, 90.300.000 forint értékű - hajóhoz egy ismeretlenül maradt személy segítségével új regisztrációs okmányt szereztetett be egy holland postahivatalban, amelyet 2007. augusztus 20-án állítottak ki, és amelyben valótlan azonosítási szám szerepelt. A hajó tulajdonosát hamis - V. L. - néven jegyezték be.

Készíttetett továbbá egy hamis adásvételi szerződést is, amely szerint a hajót 2007. augusztus 30-án vásárolta V. L. 449 000 euróért egy ugyancsak hamis néven feltüntetett személytől, és amely szerint a vételár, valamint a hajó átadása ugyanezen a napon meg is történt. Emellett a szerződés alján feltüntették, hogy az új tulajdonos, V. L. megbízta az I. rendű terheltet a hajó elszállításával.

Miután a hajót az I. rendű terhelt a II. és III. rendű terhelt segítségével augusztus utolsó napjaiban ténylegesen eltulajdonította, a hajó nevét és regisztrációs számát a hamis okmánynak megfelelően egy ismeretlen személy segítségével

megváltoztatta.

2007. szeptember 1. napján a hajó - amit a II. rendű terhelte - vezetett - Hollandiából vízi úton Kölnbe érkezett; az I. rendű és a III. rendű terhelte az úton a hajón tartózkodott.

A hajót szeptember 2-án - miközben a Majna folyón haladtak - igazoltatta a német vízvédelmi rendőrség, akiknek a hajón tartózkodó II. rendű terhelte bemutatta a hamis hajólevelet és a valótlan tartalmú adásvételi szerződést. Az utóbbin szereplő telefonszámot a rendőrök felhívták, ennek során a II. rendű terhelte megbízása alapján egy ismeretlenül maradt személy igazolta a hajó használatának látszólagos jogszerűségét.

Az időközben Frankfurtban már javíttatott hajó 2007. szeptember 8. és 21. között a Duna-Majna csatornán, majd a Dunán Magyarország felé haladt, eközben többször és több kikötőben ismét javításra szorult. Annak vezetésében az ezen a téren gyakorlattal rendelkező VII. rendű terhelte is részt vett.

2007. szeptember 14-én a hajó tulajdonosa észlelte a lopást, ezért feljelentést tett. Az ennek alapján indult eljárás során a magyar Nemzeti Nyomozó Iroda bűnügyi információ keretében tudomást szerzett arról, hogy az I. rendű terhelte társaival együtt az ellopott hajón Szlovákia felől Magyarországra tart. Ezért 2007. szeptember 21. napján a terhelteket a szlovák-magyar határszakaszon igazoltatták és elfogták, a hajót pedig lefoglalták.

A VII. rendű terhelte 2007. augusztus közepén az I. rendű és a II. rendű terheltek számára a kishajó vezetésére jogosító hamis

igazolványokat készített egy eredeti okmány alapján, nyomda- és számítástechnikai módszerrel és a hamis bélyegző felhasználásával. A hamis közokiratot a II. rendű terhelt 2007. szeptember 2-án Frankfurtban – igazoltatása során – a vízvédelmi rendőröknek fel is mutatta.

Az eltulajdonított hajóról az I. rendű terhelt megbízásából az eredeti törzsazonosító számot tartalmazó táblát és a hajó eredeti regisztrációs számát eltávolították, és a helyükbe hamis törzsazonosító számot tartalmazó táblát helyeztek el, illetve hamis regisztrációs számot ragasztottak. Ezeket a valótlan adatokat tartalmazta az I. rendű terhelt által megbízott ismeretlen személy által a holland postahivatalban beszerzett hajólevél (forgalmi engedély).

A hajó neve, regisztrációs száma és törzsszáma a hajó egyedi azonosító jele.

Az I. rendű terhelt által készíttetett hamis adásvételi szerződést a II. rendű terhelt bemutatta igazoltatásukkor a frankfurti vízvédelmi rendőröknek, valamint elfogásukkor a magyar nyomozóknak.

Az I. rendű terhelttől a lakásán tartott házkutatás során két további, egy holland postahivatalban szabályosan kiállított, azonban hamis tartalmú hajólevelet is lefoglaltak. Ezeket az I. rendű terhelt megbízásából ismeretlen személy állíttatta ki és juttatta el a terheltnak, aki azok segítségével további hajókat kívánt eltulajdonítani. A hajólevelekbe, valamint a holland

hajóregiszterbe így valótlán adatokat rögzítettek.

Az I. rendű terhelttől a lakásán lefoglaltak egy eredeti olasz útlevelet is, amelyben azonban a fényképet a II. rendű terhelt a sajátjára cserélte ki. A meghamisított útlevelet ismeretlen okból adta át az I. rendű terheltnek.

Az ítélet ellen az I. rendű terhelt és védője részben a terhelt felmentése, részben a büntetés enyhítése, a VII. rendű terhelt ugyancsak részben felmentése, részben pedig a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az ítélőtábla a 2011. december 2. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta; az I. rendű terhelt vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 326. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett orgazdaság büntettének minősítette; a 3 rb., a Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntetteként, valamint az egyedi azonosító jel meghamisításának büntetteként értékelt cselekményeit felbujtóként elkövetettnek minősítette; az I. rendű terhelt főbüntetését hét év hat hónapi börtönbüntetésre enyhítette; továbbá akként rendelkezett, hogy a VII. rendű terhelt a büntetés fele része után feltételes szabadságra bocsátható. Egyebekben azonban e terheltek tekintetében helybenhagyta azt.

Az elsőfokú ítélet történeti tényállását a felülvizsgálati indítványokkal érintett részükben is helyesbítette; ennek lényege a következő:

- Az I. rendű terhelt az ismeretlenül maradt személyek által

eltulajdonítandó hajókat az ugyancsak ismeretlenül maradt ukrán állampolgárságú társával közösen kívánta értékesíteni. A terheltnak az eltulajdonítani szándékozott hajók típusáról és főbb jellemzőiről tudomása volt.

- A lefoglalt hajót ismeretlen személyek 2007. augusztus 20. és 29. között tulajdonították el és adták át az I. rendű terheltnak és társainak holland területen, akik azzal a hajó értékesítése céljából a Majnán, a Dunán és a Fekete-tengeren keresztül kívántak közlekedni.

- A hajóban 7 312 760 forint rongálási kár keletkezett.

Az I. rendű terhelte védője a másodfokú ítélet ellen, a VII. rendű terhelte pedig - védője útján - mindkét ügydöntő határozat ellen felülvizsgálati indítványt nyújtott be. A felülvizsgálati okot az I. rendű terhelte védője a Be. 416. § (1) bekezdés b) és c) pontjára, a VII. rendű terhelte a Be. 416. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjára hivatkozva jelölte meg.

Az I. rendű terhelte védőjének indítványa azonban tartalma szerint nem csupán a másodfokú, hanem az elsőfokú határozat ellen is irányult, elsősorban arra hivatkozott, hogy a másodfokon eljáró ítélőtábla megsértette a Be. 321. § (4) bekezdésében írtakat, valamint a 365. § (6) bekezdését, mivel elmulasztotta közölni az eltérő minősítés lehetőségét a jelen lévő ügyésszel, terhelttel, védővel. Emellett álláspontja szerint a vád törvényességét sérti, ha a gyanúsítás eltér a vádiratban foglaltaktól, ráadásul a vádirat már a vád tárgyává tett lopási cselekmény kapcsán sem írta körül

pontosan védence cselekvőségét, az orgazdaság kapcsán pedig egyáltalán nem tartalmazta az I. rendű terhelt konkrét cselekvőségét; így - miután védencét az ügyész orgazdasággal egyébként sem vádolta meg - az ítélőtábla törvényes vád hiányában állapította meg bűnösségét orgazdaság büntettségében. Továbbá megítélése szerint azért is törvénysértő a cselekmény orgazdaságkénti minősítése, mert annak törvényi tényállási elemei az iratok alapján bizonyítás felvétele nélkül nem voltak megállapíthatóak. Egyetlen adat sem támasztotta alá ugyanis azt, hogy védencének tudomása volt - vagy a körülményekből tudnia kellett - arról, hogy az ügyben szereplő hajó bűncselekményből származik.

A VII. rendű terhelt a védője útján előterjesztett indítványában arra hivatkozott, hogy ugyan a két - hamis - kishajó-vezetői engedélyt ő készítette, további vezetői engedélyeket azonban nem készített; nem tudott arról, hogy az az adásvételi szerződés, amelynek megfogalmazásában az I. rendű terhelt kérésére részt vett, hamis tartalmú; arról sem volt tudomása, hogy a hajó, amin elfogásukkor ő maga is tartózkodott, lopott. Arra csak azért szállt fel, hogy az I. rendű terhelt korábbi tartozását megfizesse neki. A hajólevelet, amit meg is tekintett, valódinak gondolta, és senki nem viselkedett a hajón gyanúsan; így az orgazdaság büntettségét nem követhette el.

Emellett álláspontja szerint az eljáró bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek, mert az ítéletekből nem

állapítható meg, hogy mire alapozták döntésüket, ezért a határozatok felülbírálatra nem alkalmasak.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványokat a tényállást támadó részében kizártnak, egyebekben alaptalannak találta.

Álláspontja szerint az eljáró bíróságok indokolási kötelezettségüknek maradéktalanul eleget tettek. Gondosan vizsgálták a rendelkezésre álló bizonyítékokat és számot adtak döntésük indokairól, így az indokolási kötelezettség elmulasztásával kapcsolatos, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályszegésre hivatkozás nem helytálló, ahogy a törvényes vád hiányára utalás sem, miután a vád tárgyává tett tények maradéktalanul tartalmazták a megállapított bűncselekmény valamennyi releváns tényállási elemét. A Be. 321. § (4) bekezdésére történő hivatkozás pedig nem alapozhatja meg a felülvizsgálati eljárást.

Megítélése szerint a bűncselekmények minősítése és a kiszabott büntetés is törvényes, ráadásul a büntetés neme és mértéke a vagyon elleni bűncselekmény eltérő - lopáskénti - minősítése mellett sem lenne törvénysértő.

A nyilvános ülésen az I. rendű terhelt védője sérelmezte a jogerősen kiszabott szabadságvesztés mértékét is, ami megítélése szerint a középértéknek felel meg, holott a Btk. középértékkel kapcsolatos rendelkezése a bűncselekmény elkövetésekor még nem volt hatályos, így alkalmazására nem kerülhetett volna sor.

A VII. rendű terhelt védője pedig azzal egészítette ki az indítványt, hogy az orgazdaság megállapításához szükséges haszonszerzési célzatot védence kapcsán a megtámadott határozatok egyike sem tartalmazza. A VII. rendű terhelt a cselekmény elkövetésében annak reményében vett részt, hogy neki az I. rendű terhelt megadja tartozását, ezzel azonban a vagyona nem gyarapodott volna, miután a követelés is a vagyona részét képezte.

A legfőbb ügyész képviselője indítványát fenntartotta.

A felülvizsgálati indítványok az alábbiak szerint részben kizártak, részben alaptalanok.

Felülvizsgálatnak kizárólag a Be. 416. § (1) bekezdésében tételesen felsorolt okok miatt van helye, és a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a Be. 423. § (4) bekezdésére tekintettel csak az indítványban megjelölt felülvizsgálati okokra, valamint - a hivatkozott rendelkezés (5) bekezdése alapján hivatalból folytatandó vizsgálat keretében - a 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti, az indítványban nem hivatkozott egyéb eljárási szabálysértésekre lehet figyelemmel.

Ilyen, a Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja szerinti, az indítványozók által is hivatkozott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel az, ha az eljáró bíróság olyan mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy emiatt az ítélet a bűnösség megállapítása, a minősítés, a büntetés vagy intézkedés tekintetében felülbírálatra alkalmatlan.

Azonban mind az első-, mind a másodfokon eljáró bíróság rendkívüli alapossggal vizsgálta meg és értékelte a feltárt bizonyítékokat, számot adott arról, melyekre alapította a tényállást, illetve mely bizonyítékokat vetett el. Ésszerű indokát adta a bűnösség megállapításának, kifejtette e minősítéssel kapcsolatos jogi álláspontját, részletezte azokat a szempontokat, amelyekre figyelemmel e büntetést kiszabta. Nyilvánvalóan nem lehet szó felülbírálatra alkalmatlanságról.

Nem foghatott helyt a törvényes vád hiányára hivatkozás sem. A Be. 2. § (2) bekezdése szerint törvényes a vád, ha a vádló a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bíróság eljárását kezdeményezi.

Ebből következően a védőnek téves az az álláspontja, amely szerint a törvényes vád feltétele az is, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény azonos legyen a gyanúsítás szerintivel. A törvényes vádnak egyébként nem szükségszerű előzménye, feltétele maga a gyanúsítás sem.

Kétségtelen, hogy az ügyész lopás büntette miatt emelt vádat a terheltek ellen, a másodfokú bíróság pedig a tényállás helyesbítésével kirekesztette az elsőfokú bíróság által megállapított tényekből azt, hogy az I. rendű terhelt tulajdonította el társaival a hajót a hollandiai kikötőből, mivel a lopási cselekmény lényeges tényállási elemének – az eltulajdonításnak – a megállapítására nem találta elegendőnek a

bizonyítékokat.

Azonban a vádirati tényállás – ahogy az elsőfokú ítéleti tényállás is – egyértelműen tartalmazták azokat a tényeket, amelyek egy másik vagyon elleni bűncselekmény, az orgazdaság megállapíthatóságát lehetővé tették.

Miként arra a másodfokú bíróság is utalt ítéletében az I. rendű terhelt és társai tisztában voltak a hajó lopott voltaival. Azt is rögzítette a másodfokú bíróság, hogy a terheltek cselekményét vagyoni haszonszerzés motiválta. Az I. rendű terhelt a hajó értékesítése révén a tényleges forgalmi érték felére számított a bűncselekményből származó haszonként és a haszon érdekében szerezték meg a terheltek együttműködve az eltulajdonított hajót.

A Btk. 326. §-a szerint elköveti az orgazdaság büntettét az, aki a lopásból származó dolgot vagyoni haszon végett megszerzi.

Az irányadó tényállásból tehát a terheltek terhére valamennyi tényállási elem megvalósulása megállapítható.

Nem kétséges, hogy a terheltek tisztában voltak a hajó lopott voltaival; az pedig az orgazdaság bűncselekménye megállapításának nem akadálya, hogy a lopási cselekmény elkövetőjének kiléte nem ismert.

A hajó megszerzése a terheltek részéről megtörtént. A megszerzés fogalmi ismérvei körébe tartozik ugyanis a birtokba vétel mellett azoknak a feltételeknek a megteremtése is, amely mindezt lehetővé tették, így pl. a hamis okiratok biztosítása. Ebben pedig az I. rendű terhelt és társai, így a VII. rendű terhelt

is közreműködött. A terheltek szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg a bűncselekményt.

Az orgazdaságnak társtettesei azok is, akik nem saját, hanem valamelyik tettestársuk vagyoni haszna érdekében működnek közre a bűncselekmény elkövetésében. Márpedig az I. rendű terhelt a lopott hajó értékesítéséből jelentős haszonra számított. Azaz a terheltek célja a haszonszerzés volt. Annak így nincs jelentősége, hogy a VII. rendű terheltet a saját vagyoni érdekei is motiválták-e.

Nem kétséges az sem, a vád szerinti és a terheltek terhére jogerősen megállapított vagyon elleni bűncselekmény között megállapítható a tettazonosság.

A Be. 2. § (4) bekezdés szerint pedig a bíróság nincs kötve a vádlónak a cselekmény Btk. szerinti minősítésére vonatkozó indítványához, azaz nem sértett törvényt az ítéletábla, amikor a terheltek vagyon elleni cselekményét a vádtól eltérően minősítette. Arról sem lehet szó, hogy túlterjeszkedett volna a vádon.

Az irányadó tényállás emellett rögzítette az I. rendű terhelt terhére megállapított, 3 rendbeli intellektuális közokirat-hamisítás büntettének tényállási elemeit is.

Az I. rendű terhelt védőjének az a kifogása, amely szerint a másodfokú bíróság elmulasztotta a vádtól eltérő minősítés lehetőségét közölni a nyilvános ülésen jelen lévő ügyésszel, terhelttel és védővel, felülvizsgálat alapját nem képezheti. A Be. 416. § (1) bekezdése ugyanis tételesen felsorolja a felülvizsgálati okokat, és ezek közül eljárásjogi okokat a c) és d) pont tartalmaz.

Az ezekben felsorolt eljárási szabálysértések között azonban nem szerepel a védő által hivatkozott törvényhely megsértése.

Ennek kapcsán megjegyzi a Kúria a következőket is:

A Be. 366. § (6) bekezdése valóban előírja, hogy a másodfokú bíróság a 321. § (4) bekezdése szerint járjon el, ha azt állapítja meg, hogy a cselekmény az elsőfokú bíróságtól eltérően minősülhet. Ez a kötelezettsége azonban a törvényhely szerint csak akkor áll fenn, ha ezt az ügydöntő határozat meghozatala előtt észleli. Azaz abban az esetben, ha az ügydöntő határozat meghozatala érdekében tartandó tanácsülésen merül fel az eltérő minősítés szükségessége, e szabály alkalmazására már nem kerülhet sor. Ez egyébként az elsőfokú eljárásra is irányadó; azaz a 321. § (4) bekezdésének alkalmazására csak akkor kerül sor, ha a bíróság az ügydöntő határozat meghozatala érdekében tartandó tanácsülés előtt észleli a vádtól eltérő minősítés lehetőségét.

Nem tárt fel a Kúria az indítványokban nem kifogásolt, azonban hivatalból vizsgálendő egyéb – feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező – eljárási szabálysértést sem, és a másodfokon eljáró bíróság nem sértette meg a súlyosítási tilalmat sem.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó; az indítványban a tényállás nem támadható. Ebből következően a tényállás esetleges megalapozatlansága miatt nincs helye felülvizsgálatnak; csak e tényállás alapján vizsgálhatja a Kúria azt, hogy a terhelt elítélésére büntető anyagi jogi szabály

megsértésével került-e sor.

Erre figyelemmel a tényállás megalapozatlanságára hivatkozó, az értékelt bizonyítékok hitelt érdemlőségét vitató, a megállapított tények iratellenességére, a bizonyítás hiányosságaira utaló részükben az indítványok törvényben kizártak, ezért azzal a Kúria érdemben nem foglalkozott.

Az indítványok szerint semmilyen „adat” nem merült fel arra nézve, hogy a terheltek tudtak a hajó lopott voltáról. Ezzel lényegében a törvényi tilalom ellenére az irányadó tényállást támadták, tekintve, hogy a hajó lopott voltának a terheltek általi ismeretét – mint tudati tény – maga az irányadó tényállás tartalmazza.

A Be. 416. (1) bekezdés b) pontja szerint felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése vagy a büntetőjog más szabályának megsértése miatt a bíróság törvénysértő büntetést szabott ki.

Az indítványozók a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét is sérelmezték. A hivatkozott jogszabályhely szerint azonban a büntetés mértéke csak akkor lehet felülvizsgálat tárgya, ha az a bűncselekmény törvénysértő minősítésének következménye vagy a büntetőjog más szabályának megsértésével függ össze.

Az indítványozók azonban elsősorban arra hivatkoztak, hogy a terheltek a vagyon elleni bűncselekményt nem követték el.

Nyilvánvalóan nem foghat helyt az I. rendű terhelt védőjének az a véleménye sem, hogy az eljáró bíróságok a szabadságvesztés

tartamát a középérték figyelembe vételével állapították meg; a törvényes keretek között kiszabott büntetés mértéke a fentiekre figyelemmel önmagában nem támadható, emellett erre egyik határozat sem utalt.

Ezen túl olyan törvényi rendelkezésre, amelyet a büntetés meghatározása kapcsán az eljáró bíróságok megsértettek volna, egyik indítványozó sem hivatkozott.

Megjegyzzi a Kúria azt is, hogy a terheltek terhére megállapított vagyon elleni bűncselekmény lopáskénti értékelése mellett is törvényes lenne a kiszabott büntetés.

A fent kifejtettek alapján a Kúria a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-ára figyelemmel hatályában fenntartotta.

(Kúria Bfv.I.255/2012.)